

Immeln 2014

På en kølig morgen i det tidlige efterår mødtes vi, 12 glade og forventningsfulde havkajakroere, ved klubhuset kl. 7.30. Straks begyndte vi at pakke klubbens trailer med en blanding af privatejede og klubkajakker. Vi fordelte os i fire biler og begyndte den to timers køretur mod det skånske. Velkomne til sydenden af søsystemet Immeln-Filkesjön-Raslången-Halen på grænsen mellem Skåne og Blekinge, fornøjedes vi over, at solen var kommet frem, og at vejret var mildt og behageligt. Ved vores ankomststed ligger en stor kanoudelejning, der er meget benyttet af blandt andet familier med børn, og derfor var der også både en mindre bådebro og gode, offentlige toiletforhold.

Her blev pakning til udpakning, kajakkerne læsset af, og hver enkelt organiserede telt, soveposer, mad m.m. i deres respektive kajakker. Ligesom omklædning, for de fleste, foregik i det fri. Med tungtlastede kajakker begav vi os, i et roligt tempo ud på søen, og nød manglen på vind. Søens 24 kvadratkilometer strakte sig foran os, og de store, åbne vidder, mange små, granbevoksede klippeøer, og manglen på udsyn til mennesker, bebyggelser og veje var bjergtagende. Søens vand var overraskende klart, og forklaringen på det er fraværet af næringsstoffer og det faktum, at vanddybden er op til fascinerende 28 meter.

Sidst på eftermiddagen nåede vi frem til Brotorpet, en af søsystemets 13 temmelig veludstyrede lejrpladser, der både har shelters, das, skraldespand og bålplads inklusiv brændestak, men dog ikke drikkevand. Brotorpet er kendetegnet ved, at der er en fin, lille sandstrand, der gør det til et yderst velegnet sted at gå i land, og vi var da heller ikke helt alene. Et par familier havde taget bolig i en træhytte lidt tilbagetrukket fra kysten. Men da lejrpladsen ved stranden var ledig, slog vi veltilfredse vore telte op netop der. Vores turleder Thomas Raun-Petersen havde medbragt en stor lavu, som er en slags forstørret tipi-telt med plads til seks til otte personer, og dette viste sig at være ret opportunt, da to af turdeltagerne ikke havde deres eget telt.

To deltagere havde fået til opgave at lave aftensmad til hele deltagergruppen hjemmefra, så de gik i gang med at stille stormkøkken op, mens andre byggede bål, og nogle arrangerede borde og bænke i nærheden af bålpladsen. Derudover måtte alle selvfølgelig tage sig af deres egen udpakning, - en disciplin, der ikke skal undervurderes, og som altid viser sig at være en større logistisk opgave. Nogle kunne dog ikke modstå en dukkert i den smukke sø i det fine sensommervejrl eller en tiltrængt kop kaffe med hjemmebagt kage, inden de gik til de praktiske opgaver.

Veletablerede på lejrpladsen, og mens det endnu var lyst, samledes alle omkring middagsbordet til fællesspisning. Marit og Susanne havde lavet lækre sammenkogte retter, og vi spiste os mætte og veltilfredse i kylling og grøntsager i flødesovs og hakket oksekød med rodfrugter i tomatsovs og hertil kogte ris. Inden mørket faldt på, frembragte turleder Thomas oven i købet sine noder og musicerede på sin blokfløjte. Da mørket faldt på over vort lille selskab, blev bål og fyrfadslys tændt, mere for hyggens skyld end på grund af temperaturen, rødvin proppet op og masser af chokolade indtaget. Drypvīs gik trætte kajakroere til køjs, mens den hårde kerne blev oppe til midnat og nød den fine stemning med masser af hyggesnak og latter. Og vi var ikke de eneste, der festede: I den tilstødende hytte var der også liv og glade dage.

Næste morgen stod vi op til et til smukt, let diset solskinsvejr, ingen vind og en spejlblank sø. Før vi havde set os om, udviklede morgenmåltidet sig til en større, overdådig fællesbrunch, selvom alle egentlig blot havde medbragt morgenmad til eget forbrug. Inden morgenmaden havde de mest morgenfriske benyttet lejligheden og det klare søvand til at tage en dukkert, mens andre fik organiseret og pakket deres ejendele. Det var svært at løsrive sig fra brunch-herlighederne, men Thomas tog teten og tilbød en lille rundvisning i nærområdet, som han kendte rigtig godt. Vi krydsede en vej og gik en kort tur gennem et skovområde for at komme til den tilstødende Filkesjön. Her var der også lejrfaciliteter ved søens bred, og vi

nød den flotte udsigt og det mennesketomme, rustikke skærgårdslandskab i et øjeblik, der gav en følelse af total ro, og at tiden var sat i stå. På vej tilbage gennem fyrreskoven kom vi både forbi en gammel, pittoresk og overgroet bro foruden en mindre sluse, idet vi afsluttede turen langs et å-udløb. Atter fremme ved vores udgangspunkt var det tid til at komme af sted.

Efter at have lagt ud fra stranden og roet et stykke tid, ændrede vejret sig markant, og en kraftigt tiltagende dis, kombineret med det store antal småøer og holme, gav pludselig oplevelsen af at være i et subtropisk regnskovsområde. På et tidspunkt blev disen til et regulært regnvejr, og vi måtte alle stoppe op og iføre os regnjakker, huer, hatte og handsker, mens vi endnu sad i kajakkerne.

Frokosten skulle indtages ved Breanäs, fordi der også her er en sandstrand, der gør det let at gå i land. Ydermere er det et skønt lille parklignende område med legeplads samt borde og bænke, hvor vi kunne sidde i delvis ly for regnen under en række store træer. Vi kunne dog ikke dvæle ved frokosten, der bestod af madpakker og medbragt kage, uden at blive for kolde og brød derfor hurtigt op og roede videre for at få varmen.

Nu var målet at komme tilbage til turens udgangspunkt, sydenden af Immeln og kanoudelejningens bådebro. På denne sidste etape, som foregik i et behageligt tempo, havde vi mulighed for at ro helt tæt på klippeskær og småøer, hvilket var yderst stemningsfuldt. En af deltagerne, Kenneth, måtte endda i land for at plukke porse til sin snapsfremstilling. Imod slutningen af turen blev vi til vores overraskelse overhalet af en enlig kajakroer, der i stor fart passerede os, fuldstændig fokuseret på sit eget tempo, for indtil da havde vi ikke set andre kajakroere på søen.

Sikkert i land tømte og læssede vi hurtigt kajakkerne. Inden da klædte alle dog om til det dejligt tørre, civile antræk, og vi bemærkede med tilfredshed, at regnen igen var stilnet af. Vi fordelte os i de fire biler, kørte sydpå, passerede Øresundsbroen og kørte slutteligt nordpå mod roklubben. Vel ankomne kunne vi for sidste gang pakke kajakkerne ud og se tilbage på en fantastisk weekendtur i det skånske. Inden vi skiltes, samledes vi over en kop kaffe til en hurtig evaluering, og her udtrykte alle deres tilfredshed med turen og taknemmelighed over turlederens indsats.

Malene Friis